

Hullet Valby-Canberra

En dag fik den arbejdsløse akademiker Sille nok. Specialet bestod efterhånden kun af hundredvis af sider med løsrevne og indbyrdes selvmodsigende tekstklodser; håbet om en universitetskariere lå for længst i ruiner. Skodjobs var hun i mellemtiden blevet for gammel til. Alle hendes veninder var forsvundet ind i småbørnsfamiliens asociale pseudolykkeboble. Selv havde hun på ottende år dårligt nok haft et one-night stand. På ottende år boede hun på det samme beklumrede klubværelse i Valby. I otte år havde hun siddet fast i sit liv. Nu var det nok.

Hun gik ned i baggården og begyndte at æde sig ned gennem jorden. Hendes kæber flænsede store flager af asfalten op, tænderne gik som tærskværk. Hun flåede vandrør og elkabler til side. Hun gravede som en vanvittig; jord, grus og sten sprøjtede til alle sider, men det meste af gravematerialet slugte hun. Hun åd sig ned til parkeringskælders tag og fortsatte, gurgede betonskærverne i sig og landede så på kældergulvet i en perfekt Spiderman-positur.

Nu mærkede hun, hvordan røvhullet åbnede sig for en tyk, konstant strøm af halvt fordøjet byggemateriale-afføring. Hun bøjede sig forover og spredte balderne, så lortepølsen bedre kunne komme ud. Den pølsede af sted. Hun satte to håndflader på gulvet, fleksede i albue- og skulderled, løsnede kæben og fortsatte så med at høvle betonen i sig. Hun åd sig dybere og dybere ned i jorden og lavede efterhånden en tunnel, som hun samtidig forseglede bag sig med sin afføring.

Hun fortsatte lodret ned i omtrent lige linje tværs gennem jordkloden, til hun dukkede op i en eukalyptusskov lidt syd for Canberra. Derfra gik hun hen til den nærmeste landevej og stak en tommelfinger i vejret. Tunnelens munding blev nogle dage senere opdaget af et australsk myrepindsvin, der anlagde sit bo i hullet.